

Budoucnost Evropy | Evropa budoucnosti

Literární soutěž k příležitosti 60. výročí podpisu Římských smluv a vydání Bílé knihy o budoucnosti Evropy

Vítězné texty v kategorii STŘEDNÍ ŠKOLA

- 1. místo Kristýna Hácová (Gymnázium Dr. Emila Holuba, Holice)

LONDÝN 2054

Dnes, 14. 8. 2054, jsem se já, Kristýna Hácová, rozhodla povyprávět Vám o mém dosavadním životě. O změnách, které se odehrály v poslední době na celém světě, převážně tedy v Anglii, kde teď žiji.

Do svých 24 let jsem bydlela v České republice, v Pardubicích. Dostala jsem ale nabídku na velice prestižní pozici v Londýně. Je to mé město snů od doby, co jsem tu byla poprvé, proto jsem na nabídku kývla a teď tu žiji již „nějaký ten pátek“.

Nejdřív se to tady zdálo všechno hrozně krásné. Milovala jsem to tu a neměla jsem si nač stěžovat, ale podmínky se začaly rapidně měnit. V roce 2048 se začala objevovat létající auta, roboti a spousta dalších novodobých vymožeností. Pomalu mi začalo docházet, jak velká změna to je. Když jdu ven, nevidím snad jediného člověka, který by sportoval, nevidím žádné dítě, které by si hrálo na písku, jako jsem to vždycky dělala já, nejsou žádné sportovní týmy, žádná divadelní představení, nic, všichni jen sedí doma. Když pes potřebuje vyvenčit, udělá to robot, když potřebuje někdo napsat něco do školy, udělá to robot. Celý svět se nesnáší. Vidím to všude - v novinách, ve zprávách, prostě všude. Píší se jen samé nenávistné zprávy. Jak jsme hrozný svět a že každou chvíli dojde k záhubě celého lidstva. Kamarádi se se mnou přestali bavit, protože se mi nelíbí celý tento systém, kdy za nás má dělat práci někdo jiný. Nakonec se na mě přece jen obrátilo trochu štěstí. Ozvala se mi má bývalá kamarádka. Svěřila se mi s tím, že její dcera s ní přestala nadobro komunikovat, prý jí to přijde zbytečné. Tak se alespoň v mém městě snů necítím sama.

Budoucnost Evropy | Evropa budoucnosti

Literární soutěž k příležitosti 60. výročí podpisu Římských smluv a vydání Bílé knihy o budoucnosti Evropy

- **2. místo Alice Neumanová (Gymnázium Dr. Emila Holuba, Holice)**

Sen

Je pozdní večer a já se chystám spát. Ještě před tím, než propadnu hlubokému spánku, přemýšlím o mém domácím úkolu. Máme vypracovat vyprávění o tom, jak si představujeme budoucí Evropu. Hluboce se nad tím zamyslím, ale po chvíli přemýšlení jsem bezradná, protože mě nic nenapadá. Najednou propadnu tvrdému spánku...

Během okamžiku se ocitám v budoucnosti. Rozhlédnu se kolem a zjistím, že se nacházím v centru Paříže, avšak nic tam nepoznávám. Vše vypadá jinak, než jsem zvyklá. Cítím pocit nejistoty z neznámého. Všímám si dvou zásadních věcí: prostoru a lidí.

Prostor kolem mě reaguje na každý můj pohyb či myšlenku. Domy i veřejné prostranství jsou velkolepé. Žádný kouř z komínů, vzduch je čistý a svěží. Vše je nízkoenergetické a soběstačné. Kolem mě je spousta spěchajících lidí, restaurace jsou plné a lidé se shlukují do společenství na ulicích i náměstích. Okna bytů jsou prázdná, všichni jsou venku a společně sdílí společný prostor. Proto nahlédnu do oken bytů. S údivem zjistím, že se nejedná o klasický byt, ale spíše o malou místnost, která slouží pouze k přespání. Lidé ztrácejí soukromí.

Lidstvo se odlišuje pouze několika rasami. Evropa již nezná žádných hranic. Všechny evropské národy žijí pospolu a promíchaně, včetně Asiátů, Arabů či Afroameričanů. Dřívější obavy z rasismu už tady neexistují. To je výsledek letité migrace.

Celé to na mě působí dojmem, že se stará Evropa úplně vytratila a napodobila současnou Ameriku. Dalo by se zjednodušeně říci, že lidstvo můžeme dělit pouze na muže a ženy. Již neplatí rozdíl barvy pleti, věku, zda jsou lidé bohatí nebo chudí. Neexistuje rozdíl mezi politickými či náboženskými představami.

Probudím se a chvíli mi trvá, než se zorientuji. Záhy si uvědomím, že moje fantazie na vnímání budoucnosti Evropy nestačí, avšak na můj domácí úkol ano.

Budoucnost Evropy | Evropa budoucnosti

Literární soutěž k příležitosti 60. výročí podpisu Římských smluv a vydání Bílé knihy o budoucnosti Evropy

- 3. místo Gabriela Puchýřová (Gymnázium Dr. Emila Holuba, Holice)

Budoucí Evropa

Je neděle 7. 7. 2107. Toto datum se za pár minut stane významným. Budeme si ho připomínat každý rok, stále a stále... Zanedlouho dojde k neskutečné události, skupina 12 lidí včetně několika dětí osídlí planetu Mars. Je to neuvěřitelné, co se lidstvu podařilo. Pokud všechno proběhne hladce i s přistáním, do dvou let bude žít třetina Evropanů na Marsu. Vláda si od toho slibuje vyřešení přelidnění v celé Evropě. Nejhuře je na tom Francie a Itálie, a proto právě z Francie je tato dvanáctičlenná skupina. Není to významný den pouze pro lidstvo jako takové, ale hlavně pro vědce z vesmírného sdružení Europe of Universe, kterým se to podařilo. Před sto lety nikdo nevěřil, že bychom byli něčeho takového schopni. Blíží se poledne, normálně by se rodina sešla u stolu a pochutnávala si na nedělním obědě, ale dnešek je jiný. Právě probíhá poslední kontrola talíře před startem. Zdá se, že všechno je v pořádku. Lidé jsou netrpěliví, atmosféra houstne. „Talíř je připraven“, řekl kapitán. Dochází tedy k poslednímu proškolení posádky a může se přistoupit k poslední fázi startu. Na dětech je vidět, že se nemohou dočkat, zatímco rodiče jsou trochu nervózní, ale to se není čemu divit. Vše je připraveno, posádka vstupuje na palubu. Dveře se zavírají... Je to tady. Tři, dva, jedna... podařilo se. Talíř se pomalu odlepuje ze země. „Hurá“, ozývalo se všude. Lidé byli šťastní, i když věděli, že důležitější bude přistání na Marsu, ale i tak se kapitánovi ulevilo, první důležitý krok měla posádka za sebou. Zbývají poslední minuty do přistání, deset,... tři, dva, jedna,... talíř dosedá na pevninu. To bylo radosti. Všichni křičeli: „Hurá, ať žije Mars“! A tímto se toto magické datum zapsalo do dějin lidstva.